

YU ISSN 0027-8084

UDK 808.61./62

ИНСТИТУТ ЗА СРПСКОХРВАТСКИ ЈЕЗИК

НАШ ЈЕЗИК

XXVIII/4—5

БЕОГРАД
1990.

Digitized by Google

Ирена Грицкат

(Српска академија наука и уметности, Београд)

ПРИЛОГ ДИСКУСИЈИ О ОПИСНИМ И ОДНОСНИМ ПРИДЕВИМА У СРПСКОХРВАТСКОМ ЈЕЗИКУ

У чланку се расправља о разлици између описних, квалификативних придева на *-(а)н* типа *сточан*, *језичан* и сл. и односних придева на *-ни-* *-ски* итд. типа *сточни*, *језични* и сл.

1. Из ове опсежне проблематике издваја се питање о разлици између описних, квалификативних придева са суфиксом *-(а)н*, *-на*, *-но* (који имају оба вида), на једној страни, и односних, на првом месту са суфиксима *-ни*, *-на*, *-но*, а даље и *-ски*, *ска*, *-ско* и неким друкчијим (који имају формално само одређени вид), на другој. Њихова диференција је следећег типа: *сточан* (нпр., *предео*, *богат стоком*) / *сточни* (нпр., *трг*, који је у вези са *стоком*); *житна* (*Мачва*) / *житни* (*магацин*); *језичан* (*човек*) / *језични* (*мишић*), такође и *језички* (*систем*). У последњем примеру су неједнака значења основне речи, као и фигуративност код првог придева.

У неким радовима из србохрватистике могу се наћи опширнија излагања специјално о придевима са суфиксима *-(а)н* ... и *-ни* Уп.: М. Пешикан, „Одредни придев у српскохрватском језику” [осврт на истоимени чланак С. Ристића], *Наш језик* н.с. VIII/5-6, 1957, 171—174; Е. Фекете, *Дилеме око утврђивања лексичких форми неких типова српскохрватских придевских изведеница*, зборник: *Лексикографија и лексикологија*, Нови Сад — Београд, 1984, 209—215; Стј. Бабић, *Tvorba riječi u hrvatskom književnom jeziku, Nacrt za gramatiku*, Загреб, 1986, passim; Р. Маројевић, [приказ Бабићеве књиге], *Јужнословенски филолог* XLIII, 1987, посебно стр. 254, са позивањем на властити ранији рад *Razvoj srpskohrvatske političke leksike (sociolingvistički aspekt)*;

Бр. Тафра, *Razgraničavanje opisnih i odnosnih pridjeva*, Rasprave Zavoda za jezik 14, Заргеб, 1988, 185—197.

У појединим од ових радова, које нећемо посебно приказивати, тачно су дата упозорења о потреби да лексикографија усаврши и уједначи поступак у вези с обрадом речи типа *сточан* / *сточни*. Наиме, дилеме настају због чињенице да облици оваквих парњака, а често и њихов положај у реченици, упућују на претпооставку о искључивој улози видског момента при међусобном разликовању, док пажљивија семантичка анализа сведочи да су, синхронијски посматрано, у питању два разна суфикса. Али су тачна и подсећања на то да показани суфикси, иако данас различити, како је то констатовано новијим испитивањима, по пореклу ипак представљају исти суфикс. — Спомињу се још могућне акценатске разлике код придева са истом оваквом значењском диференцијацијом, али са другим творбеним карактеристикама: *сунчан* / *сунчани*, *гвџден* / *гвџени* и др., о чему се овде неће говорити.

Проучавајући ближе наведену семантичку разлику запажамо, најпре, да код првих чланова ових парњаштава у питању није само квалификација (у поређењу с релацијом), него квалификација посебне врсте: „богат нечим“, „изразит у својој оквалификованој припадности“, како се то видело напред и како ће се видети из даљих примера. И друго — не би се могао наћи већи број придева у којима се, дијакронички гледано, догодила оваква диференцијација. Постоји мноштво придева као што су *златан*, *моћан*, или као што су *зубни*, *божићни*, који такав разлаз не познају.

Долази се до закључка да међу придевима који се завршавају на суфикс с елементом *-н-* може да се изведе подела уз један посебан *principium divisionis*.

а) Код једних придева, после бифуркације значења, остаје могућност употребе оба вида у једном од таква два огранка. У ту групу долази, дакле, први од два разједначена типа првобитно јединствених придева, који су се поделили на тип *сточан* (одр. в. *сточни* = богат . . .) и тип *сточни* (= који је у вези . . .). Тај први тип, тј. *сточан*, издвојио се као семантички релевантна вредност коју ћемо назвати интензивирана описност. Њему су се придружили придеви страних етимолошких основа на *-ич(а)н*: *методичан* и сл., о којима ће даље и бити највише речи. Уз ове (*методичан*), при постојећој двојидскости, не постоје придеви друкчије семантике на *-ични*, као што постоји *сточни* (трг) уз *сточан* (предео). Међутим, њихова семантика интензивиране описности може се осветлити путем конфронтације са другим, сродним придевским образовањима, нпр. *методичан* / *методички*.

б) Код других, по правилу описних придева, настаје само бифуркација служби са могућношћу њеног испољавања кроз двојаки вид. Овамо спадају придеви *златан*, *моћан* . . . који, зависно

од вида и реченичног положаја, имају било описну, било односну службу.

в) Код трећих придева, по правилу односних, појављује се само односна служба. Овој групи припадају придеви са неиспољеним, иако потенцијално постојећим видским двојством: то су придеви типа *сточни* (трг), тј. они из другог од споменутих два различита типа испрва јединствених придева; затим многи адјективи као *зубни*, *божићни*..., који према себи немају лик неодређеног вида, а сви су они сродни придевима на *-ски* и још неким.

Према свему реченом, у средиште нарочите пажње доспевају придеви на *-(а)н* из наше групе а), са интензивираним описном семантиком. У недостатку већег броја домаћих речи, покушаћемо да такву семантику проучимо на придевима стране етимологије, дакле, на придевима са завршетком *-ич(а)н*, тј. *-ик-* + *-(а)н*. Њихова семантичка својства најпогодније је проучавати конфронтирајући их са придевима на *-ички*, тј. *-ик-* + *-ски* (према потреби и са неким друкчијим). Погодност је у томе што се тако може наћи велики број етимолошки истоветних парњака, у којима је избрисано све што је споредно за изабрану анализу. Незнатна али ипак постојећа обличка разлика уклања оне сметње које се, бар теоријски, јављају приликом испитивања придева типа *сточан* (који може имати и одређени вид) и *сточни* (само са одређеним видом). При томе, што је главну, задржава се основни садржај задатог испитивања: тумачење квалификације, али сада интензивираних квалификација, путем упоређења са односном семантиком. Није небитно да речи страног порекла имају махом специјализована, сужена значења, те се приликом објашњења избегавају рестрикције одн. удаљавања од теме.

Пре него што пређемо на примере са тумачењима, додајмо још две напомене.

Облици на *-ич(а)н* и *-ички* садрже морфему *-ик-* која стоји у страним изведеницама са завршецима фр. *-ique*, енгл. *-ic*, *-ical*, а посредно се наслањају и на нем. облике са *-isch*. У европским језицима такви придеви се изводе од именица са завршецима типа *-ie*, *-y* и сл., а и на друге начине. Сматрамо да су се приликом богађења и интелектуализовања српскохрватског језика чешће преводили већ саграђени страни придеви показаних типова, него мотивне именице од којих би се придеви накнадно градили, мада је могло бити и супротних случајева.¹ Код страних придева који су

¹ Т. Маретић говори овако: „Од именица грчког подријетла што се свршују на *-ика*, нпр. *критика*, *механика* [...] начињени су по правилу придјеве који значе својства: *критичан*, *механичан* [...] а по аналогiji таквих придјева творе писци придјеве на *-ичан* и од именица грчког подријетла на *-ија*, нпр. *економичан*, *енергичан*, *ироничан* [...] Мислим да придјеве на *-ичан* није добро употребљавати за припадање, нпр. *економични* *развитак*

нашим придевима служили као углед не постоји испољавање оних тананих семантичких разлаза који у српскохрватском језику добијају формалан израз.

Парови на *-ич(а)н / -ички*, подразумевајући исто етимолошко полазиште, били су у српскохрватском грађени у нама блиским епохама. Тада је језичко осећање већ могло меродавно да одлучује о избору наставка при појави нових лексичких садржаја и разуђених семантичких присенака, и то на основу солидно изграђене компетенције за књижевнојезичку норму. Понека лутања приликом употребе придева са *-ич(а)н* и *-ички* у публицистици и у разним стручним расправама током прошлог века поткрепљују претпоставку о тражењу и релативно брзом учвршћивању потребних облика, у складу са ранијим узорима у тој веома специфичној области.²

2. Значењска разлика између придева на *-ич(а)н* (*-ични* у одређеном виду) и *-ички* (видски неутрализованих, углавном у атрибутој служби) долази до изражаја на посебан начин.³ У егземплификацији која следи стављају се облици са *-ич(а)н* на друго место, да би се боље уочило усмеравање од општијег значења ка оном специфичнијем, које и јесте предмет анализе.

Аксиоматички (и: *аксиоматски*) = који се односи на аксиоматику, *аксиоме / аксиоматичан* = који има природу аксиома, типичан као пример за аксиом. *Акустички* = који се односи на акустику / *акустичан* = у којем је акустика добор изражена. *Асептички* = који се односи на мере против сепсе / *асептичан* = који је без знакова сепсе, у којем су асептичке мере успешно остварене. *Архитектонички* (и: *архитектонски*) = који се односи на архитектонику / *архитектоничан* = у којем је архитектоничка вештина дошла до изражаја. *Асимптотички* (и: *асимптотски*) = који се

наше државе [...] за то служе придјеви на *-ички*: економички развитак [...]” — *Gramatika hrvatskoga ili srpskoga književnog jezika*, III изд., Загреб, 1963, 369. Ово су заменили размишљања о ономе што представља садашњу тему.

² Као оријентација за овај рад послужио је инверзни речник: Ј. Матешић, *Rückläufiges Wörterbuch des Serbokroatischen*, Lief. 1—4, Визбаден, 1965—1967. Никакве нумеричке, статистичке или сличне процене не би требало извлачити из овог, одн. уопште из оваквог приручника, нити је потребно презентирати потпуну грађу из њега. Дела такве врсте, иначе изузетно корисна, састављају се на основу лексикографских извора различитих обима и вредности, са различитих подручја, из различитих временских одсека, па су сама по себи методолошки замућена. Е. Фекете, у часопису Јужнословенски филолог XXVII/3—4, 1968—1969, 547—560, осврнуо се на разне недостатке Матешићевог речника. И ми смо у току овог рада наилазили на различите недоследности у области коју испитујемо.

³ Дајући тумачења тих придева истичемо оно што је битно за анализу, те се не служимо ни дефиницијама ни примерима из речника. Пробрани придеви се дају азбучним редом.

односи на феномен асимптоте, нпр., асимптотичко приближавање / асимптотичан = који собом оличава такав феномен, ипр., асимптотична кривуља. Афористички = који је у вези с афоризмима, с таквом врстом литературе / афористичан = који је као афоризам, успешно изречен, сажет, изражајан као да је афоризам.

Општа тенденција у значењском разликовању доведе је већ довољно показана. Поређења сведоче да придеви на *-ич(а)н* садрже семантику наглашеног поседовања особине, типичности у одређеној значењској сфери, упадљивости или успешности у репрезентовању онога што значи основна реч. Понављамо да је то управо тенденција, без апсолутног важења; нарочито се приликом адвербијализације таквих придева две врсте значења сливају (делује асептички / делује асептично), што би изискивало додатно тумачење. Али је и тенденција која није увек исказана до краја, тј. до нове лексичке вредности, ипак значајна као предмет анализе.

Даљи парови наводе се углавном без семантичких описа, пошто разлике леже у истој равни.

Дидактички / дидактичан. Динамички / динамичан. Догматички (и: догматски) / догматичан. Енигматички (и: енигматски) / енигматичан. Еротички (и: еротски) / еротичан. Калорички, нпр., калорички израз топлотне вредности / калоричан, нпр., калоричан угаљ. Категорички / категоричан. Логички / логичан. Мимички, нпр., мимичке вежбе / мимичан, нпр., мимично лице. Мистички, нпр., мистички период филозофије / мистичан, нпр., мистичан догађај. Мозаички / мозаичан. Панегирички / панегиричан. Полемички / полемичан. Реалистички, нпр., реалистички правац у књижевности / реалистичан, нпр., реалистичан приказ, који као да је из реалистичког романа. Реторички / реторичан. Сатирички / сатиричан. Статички, према „статика“ као техничка дисциплина / статичан, према „статика“ као стање без покрета. Хумористички / хумористичан.

Из неких примера је видљиво да изведенице на *-ички* и *-ич(а)н* кореспондирају са различитим подзначањима својих лексичких основа.⁴ Двојаке изведенице могу да кореспондирају чак са различитим лексемама у основи. Методички, према „методика“ / методичан, према „метод“. Ритмички, према „ритмика“ / ритмичан, према „ритам“. Синтетички, према „синтетика“ / синтетичан, према „синтеза“. Тактички, према „тактика“ / тактичан, према „такт“, увиђавност. У овим случајевима, уколико значењска диференција између мотивних лексема допушта, а тако и бива често, варијанте на *-ич(а)н* опет се по својим значењима приближавају ономе што смо за такве творевине напред утврдили. Тако је, рецимо, методи-

⁴ Тако је и код домаћег придева: *језички*, према „језик“ као говор / *језичан*, према „језик“ као орган у устима, у фигури.

чан = који видно оличава поштовање метода, или ритмичан = који ообом, својим кретањима исправно отеловљује ритам.

Поставка о издвојеној значењској вредности придева на *-ич(а)н* поткрепљује се и њиховим поређењем са придевима на *-ијски, -ски*.

Алегоријски / алегоричан. Анархијски / анархичан. Елегијски / елегичан. Историјски / историчан, нпр., овај је роман неисторичан по своме садржају. *Летаргијски / летаргичан, Магијски / магичан. Мелодијски / мелодичан. Метонимијски / метонимичан. Рапсодијски / рапсодичан. Симфонијски / симфоничан*, нпр. овај клавијски комад је симфоничан. *Телевизијски / телевизичан*, нпр., нетелевизичан драмски садржај. *Утопијски / утопичан*. Даље се дају примери где варијанта која није представник завршетка *-ич(а)н* може бити двојака — а и она опет са евентуалним семантичким двојством, које се овде не истражује. *Економ(иј)ски / економичан. Психологијски ~ психолошки / психологичан*, нпр., у овом психологичном роману одлично су оцртане слике душевних стања. *Синоним(иј)ски*, нпр., речник / *синонимичан*, нпр., израз. *Фразеологијски ~ фразеолошки / фразеологичан*, нпр., фразеологичне лексичке групације. *Хармон(иј)ски / хармоничан*. У првом члану често може да стоји само завршетак *-ски*. *Јампски / јамбичан*, нпр., руска поезија је јамбична. *Трохејски / трохејичан*, нпр., српски језик је трохејичан — уп. и неке раније наведене случајеве (*асимптотски / асимптотичан* и сл.).

Најзад, мноштво придева који се граде искључиво са *-ич(а)н*, одн. таквих према којима друкчије творевине од истих основа нису курентне или изгледају као неприродно саграђене — опет доказују својом семантиком да је завршетак *-ич(а)н* мање-више специјализован за семантику о којој је реч, премда ова чињеница, разумљиво, бледи када не постоји могућност конфронтирања.

Архаичан. Аутентичан. Драстичан. Егзотичан. Екстатичан. Етеричан. Идиличан. Карактеристичан. Маестетичан. Проблематичан. Рустичан. Специфичан. Фантастичан. Фотогеничан. Хаотичан. Химеричан. Запажају се две издвојене подгрупе придева на *-ич(а)н* углавном без парњака на *-ички*, и то са значењем неког просторног, геометријског уобличења и са значењем из области физиологије, психологије, патолошких стања и сл. Прва подгрупа: *концентричан, меандричан, призматичан, ромбичан, сферичан, цилиндричан*. Друга подгрупа: *антипатичан, апатичан, астматичан* (и: *астматски?*), *лимфатичан, неуралгичан, неурастеничан, носталгичан, параноичан, рахитичан, склеротичан, флегматичан, хроничан*. Код ових двеју подгрупа тешко је говорити о „интензивираној описности“; ипак се примећује да именски појмови који леже у основама ових придева представљају носиоце особина диференцијалних за одређене области — за геометрију или мединицу (психологију), тј.

за области у којима се по правилу дају дефиниције или дијагнозе. Самим овим моментом диференцираности по утврђеној конвенцији, придеви стичу призвук израженога, типичнога.

Поводом последње наведене подгрупе споменуће се појава која на посебан начин потврђује разлику између семантичке природе у речима са завршетком *-ич(а)н* и у речима са друкчијим завршецима, везаним за односно значење. Наиме, када ови придеви стоје без префиксоида, они значе, како смо рекли, дистинктивне одредбе за физиолошка или психичка стања самих ималаца одн. представника особина: *астматичан* (може бити напад), *малариичан* (може бити предео), *неуралгичан*, *спазматичан*. Теже би се употребило „астматски напад“, „маларијски предео“. Уколико се тим придевима дода префиксоид *анти-*, добија се значење средства, лека против датог болесног стања, значење нечег што је „у вези“ са стањем. Придев излази из семантичког круга дистинктивности, приближава се односној семантици, а тада нова творевина може примити и друкчије завршетке. Имамо: *антиастматички* ~ *антиастматски* (препарат), *антималаријско* (дејство), *антинеуралгијско* (дејство), *ангиспазматички* ~ *ангиспазматски* (лек).

На другој страни, има много придева на *-ички* према којима не постоје варијанте на *-ич(а)н*. *Авијатички* (и: *авијацијски*). *Аритметички*. *Бициклистички*. *Династички* (и: *династијски*). *Електроенергетички* (и: *електроенергетски*). *Есејистички*. *Козметички* (и: *козметски*). *Механички*. *Метрички*. *Нудистички*. *Ономастички*. *Пропагандистички*. *Публицистички*. *Пучистички*. *Социјалистички*. *Специјалистички*. *Фаталистички*. *Феминистички*. Каткада изгледа да би према неком основном појму могла у придеву постојати значењска а тиме и обличка бифуркација, нпр., код *лаички* / **лаичан*, *стоички* / **стоичан*, али до тога, бар у досадашњем језичком развоју, није дошло.

На узусе у придевској творби, поред семантичког момента о којем се овде расправља, делују и сплетови разних аналогича, насталих приликом повезивања одређених облика мотивних именица (на *-ција*, *-тика*, *-истика*, *-иста*) и одређених суфикса.

Налазимо такође приличан број примера код којих се не запажа, или се тек у незнатној мери запажа, разлика у значењима између изведеница на *-ички* (и на неке друге завршетке) и на *ич(а)н*. *Аподиктички* / *аподиктичан*. *Асиндетички* ~ *асиндетски* / *асиндетичан*. *Деиктички* / *деиктичан*. *Дијахронички* ~ *дијахронички* / *дијахрони* / *дијахроничан*. *Егоистички* / *егоистичан*. *Еклектички* / *еклектичан*. *Емфатички* / *емфатичан*. *Јеретички* / *јеретичан*. *Метафорички* / *метафоричан*. *Паратаксички* / *паратаксичан*. *Патетички* / *патетичан*. *Периодички* / *периодичан*. *Пнеуматички* ~ *пнеуматски* / *пнеуматичан*. *Силабички* / *силабичан*. *Скептички* / *скептичан*. *Токсички* / *токсичан*. *Фанатички* / *фанатичан*.

Хипотаксички / хипотаксичан. Хидраулички / хидрауличан. Херметички / херметичан. Сливеност значења међу овим парњацима је евидентна. Наша језичка компетенција каткада даје предност облицима на *-ич(а)н*: посматрано на већем узорку сигурно би се констатовало да се чешће избегава *дијахронички, емфатички, патетички, периодички*. И даље — необично делују придеви наведени у Матешићевом инверзном речнику: *иронички, класички, комички, панички, пластички, поетички, полифоники, романтички, систематички, трагички, хистерички*. Може се претпоставити евентуални географски чинилац, својеврсни израз варијантности српскохрватског језика, при којој су у неким крајевима облици на *-ички* мање прихваћени, а негде се употребљавају слободније. Територијална дистрибуција, што се тиче придевских облика о којима расправљамо, иде понекад, од једног до другог случаја, супротстављено. У питању може бити и она још увек присутна колебљивост која је у вези са старијим епохама била споменута на почетку рада.

3. Напред је истакнута тачна опаска изнета у литератури, о томе да су морфеме *-(а)н, -на, -но* и *-ни, -на, -но* у придевима типа *сточан / сточни* по пореклу једна морфема. Дакле, испрва је постојао јединствен придев *сточ(ъ)н-*, са могућношћу употребе у оба вида. Поставља се питање — на који се начин одвојило значење у придевима типа *сточан* (предео), са очуваном двовидскошћу, од уопштенијег придевског значења које је престало да поседује могућност грађења неодређеног вида: *сточни* (трп); ово друго се тиме придружило карактеристикама формација на *-ски*.

Претпостављамо следећи одговор. Придевски неодређени вид редовно се јавља у предикату, а и када се појави у атрибуту, он доноси собом нешто од вредности предиката.⁵ Предикација помоћу придева служи за изношење одлика, за квалификовање субјекта, те се тако удружују неодређени вид и наглашено квалификативна компонента из придева. То, даље, наводи на закључак да се и она посебна семантика типичности, појачане манифестности особине, она коју смо назвали интензивираним описношћу, поступно стварала у предикату, а тиме се утврђивала у неодређеном виду (преневши се аутоматски и на одговарајуће дуже облике, онда када се већ могло говорити о новоствореном придевском подзначењу). У контрасту према овоме, релациона и идентифика-

⁵ Краћи облик придева има „у суштини предикатоидни карактер”; он квалификује, за разлику од дужег облика који идентификује. Разрада проблеме код: Е. Фекете, *Облик, значење и употреба одређеног и неодређеног придевског вида у српскохрватском језику*, Јужнословенски филолог XXVIII/1—2, 1969, 321—386 и XXIX/3—4, 1973, 339—522; цит. са стр. 509.

циона служба придева, какву имамо и у моноаспектним придевима на -ски, ограничила се, као и тамо, на одређени вид.

Уз прву „семантичку могућност“ придружили су се приновљени касније придеви страног порекла на -ич(а)н. Код њих се, приликом прихватања, није развијала бифуркација значења, тј. методичан / методички као сточан / сточни. Уосталом, специјално процес бифуркације типа сточан / сточни, није ни био, како се уочава из малобројности примера, изразито жив ни дуготрајан у нашем језику.

Питање о вези предикатског положаја придева и постепеног издвајања не само описног, већ нарочитог описног значења у њему, уколико је придев стављен у тај положај, веома је занимљиво. При томе, проблем вида доспева на секундарно, иако такође незаобилазно место. „Вид не одређује лексички статус придева“,⁶ али синтаксички положај — који у нашем језику захтева облик неодређеног вида — јесте тај који мотивира еволуцију лексичког значења. Измена иде испрва према ограничењу квалитета, зависно од појма који се квалификује, а даље према наглашавању и према осамостаљењу тог ограниченог квалитета, према аутономној семантици. А то подсећа и на принцип стварања метафоре; уп. „драмски садржај је телевизичан“, „клавирски комад је симфоничан“. И сам придев сточан, који смо спомињали на више места, већ је у неку руку пример за метафору: из призора стоке (уопште) изнето је обележје многобројности, па је у предикацији добијено значење „богат (стоком)“. Теоријски се може замислити *божићан, које би значило „свечан“, или *уличан, које би значило „прост“ „запуштен“ — али се посматрани процес није дотле развио.

Да би се поткрепила поставка о излучивању интензивирани опасности из предикације подсетићемо на многе трпне придеве за које се констатује да се знатно чешће срећу у неодређеном виду, а то значи или у предикату или са „предикатоидним“ призвуком при атрибутској употреби. Управо такви придеви често се одвајају од глаголске парадигме, тако одвојени лексикализују се делимично или потпуно, тј. постају чак прави придеви, без других саодносних глаголских облика. Полазећи од своје основне глаголске семантике, они се приближавају метафоризованим придевским лексемама. Примери: *усијан* (усијана глава), *одбројан* (одбројани дани), *одабран* (одабрано друштво), *претеран*, *образован*, *начитан*; даље — *закопчан*, *откачен*, *затечен*, *извикан*, *везан* (везан човек); на крају — *истанчан*, *одрпан*, *разуздан*, поред којих су се искористиши глаголски облици чак почели губити из језика. Ови трпни

⁶ Бр. Тафра, о.с. 193.

придеви могу, разумљиво, стајати и у одређеном виду. Све те њихове одлике зближавају их са овде проученим придевима на *-(a)n* и *-ич(a)n* — јасно, само у погледу значењских одлика, не и у погледу морфолошких специфичности.⁷

Summary

Irena Grickat

THE CONTRIBUTION TO THE DISCUSSION ABOUT DESCRIPTIVE AND RELATIVE ADJECTIVES IN SERBO-CROAT

This paper deals with the difference between descriptive adjectives ending in *-an*, i.e. *stočan*, *jezičan*, and relative adjectives ending in *-ni*, *-ski*, i.e. *stočni*, *jezični*.

⁷ Неко слично испитивање, као што је ово које је овде спроведено, могло би се усмерити и на разлике између паронимичних придевских типова са друкчијим суфиксима. Нпр.: *догматски* / *догматички*; или: *елитни* / *елитистички* и др. Проблематика је ту друге врсте, и разграната на разне начине.